

Obálka knihy Sergeje Niluse *Velké v malém aneb Antikrist jako nastávající politická možnost, o příchodu antikrista (vydání z roku 1911)*, ve které vyšly *Protokoly* jako samostatná příloha

Autor: Adrew Joyce

Až při nedávné debatě s Fróðim Midjordem nad *Protokoly sionských mudrců* jsem si naplno uvědomil, jak vysoce si dnes Židé musejí *Protokolů* cenit, ne snad pro jejich obsah, ale způsob, jakým se nanejdříve elegantně dají užít coby ztělesnění protizidovského konspiračního myšlení mezi Evropany. Proč rozebírat Claudiova slova 1] (vyjádření římského císaře z 1. století z úvodu Joyceovy eseje, pozn. DP) se vším jejich nepříjemným kontextem, když můžete pohodlně ukázat prstem na *Protokoly* - vzrušující a dráždivý popis půlnočního setkání Židů kdesi na hřbitově, aby tam zosnovali své plány na světovládu? Není proto divu, že první podrobné informace o původu *Protokolů* coby plagiátu spisků Hermanna Goedsche a Maurice Jolyho přinesl reportérovi irských *Timesů* Phillipu Gravesovi ruský kontrasemitský nacionalista z obav, že tento text, původně zamýšlený jako umělecká variace na zavedený žánr politického komentáře, se jeho straně takticky škaredě vymstí.

Ať už byl tento muž kdokoliv, při zpětném hodnocení se pravděpodobně nemýlil. Stačí se jen letmo podívat na texty jako *A Rumor About the Jews: Antisemitism, Conspiracy, and the Protocols of Zion* (Pomluva o Židech: antisemitismus, konspirace a Protokoly) Stephena Erica Bronnera z roku 2000 aby nám došlo, že v židovských rukou se *Protokoly* stávají užitečným prostředkem k diskreditaci antisemitismu *in toto*. Podle Bronnera *Protokoly*, okrajový a stylisticky výstřední text, kvůli své znepokojivé oblibě nejsou ničím menším než „součástí širšího útoku na civilizaci samotnou i liberální, sekulární a rovnostářské dědictví osvícenství....“

Tento nechvalně proslulý podvrh staví Židy do role ústředního ‚Druhého‘ evropské civilizace, formuje vyvíjející se sebeobraz bigotního antisemity a osvětluje zvláštní přitažlivost antisemitismu pro ‚porazené‘ v boji s modernitou.“ Dějiny antisemitismu jsou tak podle Židů dějinami *Protokolů*, doplněné špetkou stejnou měrou šokujícího Martina Luthera, nějakým tím vypovězením lichvářů a středověkými obviněními z rituální vraždy, skutečného zlatého dolu pro zamýšlený narativ.

Pozoruhodným prvkem historie antisemitismu je samozřejmě významná úloha židovských

konvertitů při vytváření a rozšiřování těch bizarnějších a nejvíce šokujících dokumentů i obvinění. Kdyby se prokazatelně nejednalo o plagiát konkrétních spisků, vlastně bych i z autorství *Protokolů* silně podezřívával židovského autora. Jedním z nejstarších příkladů tohoto fenoménu mohou být němečtí Židé obrácení na křesťanství **Victor von Carben** a někdejší zloděj **Johannes Pfefferkorn**, kteří přišli se sérií rádooby esoterických a velice štvavých (pro autory samozřejmě také velice lukrativních) pamfletů, v nichž vyzývali ke **spálení všech výtisků Talmudu** a v případě **Pfefferkorna** také vyhnání nebo zotročení všech Židů. 2] Velký propagátor obvinění ze znesvěcování hostie Pfefferkorn čelil kritice dokonce i mnoha svých protižidovsky naladěných současníků, kteří sice podporovali spálení urážlivých pasáží Talmudu, ale navzdory jeho navenek vystavovanému fanatismu jej obviňovali z kacírství a podvracení křesťanství (Pfefferkorn lavíroval mezi výzvami ke krajnímu násilí na Židech a voláním po zdržení se jakéhokoliv násilí). Následovala veřejná debata mezi Pfefferkornem a jeho **odpůrci**, v níž byl na hlavu poražen a pozdější pamflet k celé záležitosti obsahuje reprodukci dřevorytu zobrazujícího „Pfefferkorna v rukou dvou popravčích, z nichž jeden probodává jeho nohu ostrým mečem, zatímco ten druhý jej tluče do hlavy, z níž se vyronila zapáchající krev, kterou vychlemtal pes“. 3]

Postava podobného stříhu se objevila i v 60. letech 19. století v podobě **Jacoba Brafmana**, rusko-židovského profesora hebrejštiny, který přestoupil ke křesťanství. Koncem 60. let vydal Brafman *Knihu Kahalu* a *Místní a světové židovské bratrstvo*, z nichž, jak popsal jeden z jeho současníků:

... se dozvídáme, že každý křesťanský vlastník půdy je Kahalem prodán konkrétnímu Židovi. Ano, prodán jako investice, jako člověk i jako majetek. Nejedná se o nějakou nadsázku, ale právní terminologii, jelikož k uzavření transakce dochází speciální prodejní smlouvou. Stejně tak jsou předmětem prodeje celé vsi a oblasti i s (pochopitelně křesťanskými) obyvateli. Pod svrchním hávem našeho občanského práva tak funguje další, drasticky odlišný právní kodex, tajný a zapovídající, který vládne a zavazuje povinnostmi nejen Židy, ale také Rusy a to bez jejich vědomí... Bratrství jsou tepnami židovské společnosti... Spojují všechny Židy roztroušené po celém světě do jediného mocného, nepřemožitelného organismu (v té době údajně s centrem ve Francii).

Brafmanovy knihy jak známo vytvořily podhoubí pro vznik *Protokolů* o několik desítek let později i pro s nimi spjaté rozšíření karikatury promyšleného a silně politizovaného mezinárodního židovského spiknutí s jedním vedoucím orgánem, organizovaného jako korporace. Tento rozměr jeho díla je do jisté míry oddělený od skutečných problémů, kterým se příležitostně také věnuje, např. jasné provozování etnicky motivovaného monopolistického kořistnického kapitalismu kahalů nebo obchod s dluhy v početných židovských společenstvích ruského Pásu židovského osídlení. Kniha omezující se výhradně na tyto otázky by byla hitem ve své době stejně jako dnes. Došlo ale k tomu, že podobně jako v případě Pfefferkorna vnesl Brafmanův zásah jistý odér tajemna a esoterismu do něčeho, co lze přitom z velké části popsat jako přímočarou záležitost ekonomického a kulturního střetávání etnických zájmů.

Oba texty se postupem času staly pro jisté nacionalistické kruhy zdrojem zahanbení a užitečným terčem pro Židy.

Celá věc je tím paradoxnější, že židovské interpretace antisemitismu jsou naopak spíše mnohem esoteričtější než fenomén samotný. Představy vinící křesťanství, chápání antisemitismu coby „viru“, víra v nezvratně autoritářskou osobnost antisemitů nebo abstraktizace etnického konfliktu do tisíce a jednoho odosobněného systému totiž ve výsledku nejsou ničím jiným únikem z reality a všeobecně platného principu kauzality. Židé předkládají následek bez přímé příčiny, dalo by se říct zázrak se záporným znaménkem. V důsledku toho onen (ve zde nepublikovaném úvodu eseje popisovaný) nekonečný příval dokumentů, knih a „odhalení“, které mají rozkrýt kořeny „zhořbné nenávisti, žádný z nichž se nevěnuje ani nezmiňuje nevyhnutelnému konfliktu, takže Židé dospívají k závěru, že s Evropany se lze vypořádat jedině zaváděním zákonů, které je potrestají za každé odchýlení od shora stanovené linie. A tak se svým způsobem vracíme ke Claudiovi, který Židy varoval, aby nezacházeli příliš daleko tam, „kde nejsou doma“, což by vyvolávalo „ta nejhorší podezření“. Proč Židé vždy vyvolávají ta nejhorší podezření? Claudius nám nabídl odpověď už před dvěma tisíci lety: židovská finanční a politická lačnost, kulturní agresivita, neúcta k politickým pravidlům, tendence vést demografickou válku a vykořeněný aktivismus. Žádné záhady nehledejme. Ale jelikož se z Claudiových slov stala zapomenutá poznámka pod čarou historie, bude nekonečný příběh pokračovat, stejně jako rozšiřování podivných a esoterických teorií ve stylu *Protokolů*, vody na mlýn židovských propagandistů. **A jsem si jistý, že napřesrok se nám dostane několika nových knižních i filmových titulů, které budou zájemcům slibovat konečně nahlédnout za oponu záhady antisemitismu...**

Poznámky:

1] H. Stewart Jones, „Claudius and the Jewish Question at Alexandria,” *Journal of Roman Studies*, Vol. XVI, Part I (1926), s. 17-35.

2] Více o Pfefferkornově pozoruhodném osudu zde: J. Adams (ed) *Revealing the Secrets of the Jews: Johannes Pfefferkorn and Christian Writings about Jewish Life and Literature in Early Modern Europe* (De Gruyter, 2017).

3] J. M. Vincent, *History of the Life, Writings, and Doctrines of Luther, Vol. I*, s. 68.

Výňatek z eseje Andrewa Joyce *The Never-ending Story* vyšel na stránkách *The Occidental Observer* 15. prosince 2020.